

Utorok 3. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 3. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: kľúč k
otvoreniu dverí svätosti; návod
na šťastný život; poddajné
srdce.

28.01.2025

OKOLO JEŽIŠA sa zhromaždil
obrovský zástup. Jeho verejný život
sa sotva začal a už vzbudzuje
najrôznejšie vášne. Mnohí pozorne
počúvajú, nadšení uzdraveniami,
ktoré vykonáva. Iní však už plánujú,

ako s ním skoncovať, pretože sa predstavil ako Boží Syn a vyhlásil, že Syn človeka je dôležitejší ako sobota. Dav okolo neho je taký veľký, že sa k nemu nemôže priblížiť ani jeho matka a učeníci. Keď Ježiša viacerí upozornia, že Ho hľadajú, odpovedá: „Kto je moja matka a kto sú moji bratia?“. A potom uzatvára: „Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka“ (Mk 3, 33-35).

Mohlo by sa zdať, že Ježišova otázka ukazuje istú ľahostajnosť, akoby nevedel, kto je jeho matka a bratia. Avšak tým, čo potom dodáva, dáva nahliadnuť do základu svojho *príbuzenského vzťahu* s nimi. Nie sú to len tí, ktorí Ho zblízka nasledujú alebo ku ktorým má najväčšiu dôveru, ale *blízkosť* s Ježišom môžu mať všetci tí, ktorí sa snažia plniť Božiu vôľu. Jeho učeníci sú tí, ktorí do Pána vložili všetky svoje očakávania a sny, takže ich život sa

točí okolo toho, čo chce On. Hoci budú musieť očistiť svoj spôsob chápania a nasledovania Majstra, uznávajú, že spolu s ním nájdu Božiu vôľu pre každého z nich a že táto spoločná cesta sa musí stať referenčným bodom celej ich existencie. Toto je kľúč, ktorý otvára dvere svätosti: žiť podľa Božej vôle^[1]. Ako pri inej príležitosti potvrdí Kristus: „Nie každý, kto mi hovorí: ‚Pane, Pane‘, vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 7, 21).

PRI MNOHÝCH PRÍLEŽITOSTIACH
Ježiš potvrdzuje, že jeho prioritou je splniť to, čo od neho očakáva jeho Otec. Už ako dieťa zostáva v Jeruzaleme, a keď ho Mária a Jozef stretnú v chráme, reaguje týmito slovami: „Prečo ste ma hľadali?

Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“ (Lk 2, 49). Neskôr tiež povie, že jeho pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ho poslal (porov. Jn 4, 34). Toto bola túžba, ktorá viedla celú jeho existenciu.

Človek, ktorý chce napodobňovať Krista, môže zistiť, že nie vždy vie, čo od neho Boh očakáva. A ak to aj objaví, môže niekedy pociťovať protirečenie. V tomto zmysle je potešujúce vedieť, že aj Ježiš v Getsemanskej záhrade prežíval napätie medzi vlastnými silami a tým, čo od neho žiadal Otec: „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty“ (Mt 26, 39). Vedel, že je ťažké robiť to, kvôli čomu prišiel na svet. Ale túžba plniť Otcovu vôľu bola väčšia ako toto bremeno.

Láska k Otcovej vôli dala Ježišovi správny úsudok o hodnote pozemských skutočností: „Môj súd je

spravodlivý, lebo nehľadám svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal“ (Jn 5, 30). Práve tento úsudok nám umožňuje viesť šťastný život, pretože Boh je prvý, kto chce naše dobro na zemi i v nebi. Nikto nevie lepšie ako On, ako budovať toto šťastie, ktoré môže ísť často ruka v ruke s obetou a bolesťou. Milovať jeho vôľu neznamená podriaďiť sa podmienkam s vidinou budúcej odmeny, ale dôverovať v dobrotu Božích plánov, ktoré sú zároveň Božími plánmi s nami: jeho túžbou je podeliť sa s nami o svoje šťastie, aj keď nie je na zemi úplné. Ako píše svätý Ján: „My, čo sme uverili, spoznali sme lásku, akú má Boh k nám. Boh je láska; a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom“ (1 Jn 4, 16).

SVÄTÝ JOSEMARÍA často hovoril o inteligentnej poslušnosti: „Boh nám nevnucuje slepú poslušnosť“. Táto cnosť totiž nespočíva v tom, že jednoducho vykonáme to, čo od nás niekto iný žiada, ale skôr v tom, že zapojíme do hry svoje schopnosti, aby sme tento zámer uskutočnili. Práve v Olivovej záhrade Ježiš hodnotí, ako má konať vzhľadom na to, čo od neho žiada jeho Otec. Tým, že svoju ľudskú vôľu presmeroval na úplné áno Bohu, „nám hovorí, že ľudská bytosť dosiahne svoju pravú veľkosť, stane sa božskou len vtedy, keď svoju vlastnú vôľu prispôsobí Božej vôli“^[2].

Je normálne, že niekedy nevieme, aká je Božia vôľa. Preto hľadáme pomoc duchovného vedenia, niekoho, kto nám môže poradiť. Zároveň nebude vždy ľahké rozpoznať zmysel toho, čo sa nám navrhuje, keď je to v rozpore s tým, čo sme si mysleli. Táto osoba totiž nie

je neomylná a nikto nemôže len tak jednoducho tlmočiť Božiu vôľu.

Vieme však aj to, že my sami nie sme neomylní a môžeme byť oklamaní. A aj keď sa nejaká rada nemusí vždy stotožňovať s tým, čo chce Boh, Pán počíta s našou ochotou z lásky s touto radou alebo usmernením súhlasiť.

Toto povedal prorok Samuel Saulovi, keď ho neposlúchol: „Či má Pán záľubu v zápalných obetách a v obetách, alebo skôr v tých, čo počúvajú Pánov hlas?“ (1Sam 22).

Týmto spôsobom objasnil

„hierarchiu hodnôt: dôležitejšie je mať poddajné srdce a poslúchať ako prinášať obety, postiť sa, robiť pokánie“^[3].

Po nájdení Ježiša v chráme Lukáš poznamenáva, že ani Mária, ani Jozef nechápali, čo sa stalo. Poznamenáva však, že „jeho matka to všetko uchovávala vo svojom srdci“ (Lk 2, 51). Inými slovami, uvažovala o tom, čo sa jej stalo, aby sa pokúsila zistiť,

prečo to Pán dopustil. V skutočnosti existujú skutočnosti, ktoré plne pochopíme až s odstupom času. A Mária vo svojej poslušnosti vedela dôverovať Božej vôli.

[1] Porov. Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 754.

[2] Benedikt XVI, *Audiencia*, 1-II-2012.

[3] František, *Homília*, 20-I-2020.
